

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING
FÖR SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS YTTRE MISSION

UTKOMMER DEN 1 OCH 15 I VARJE MÅNAD

15 aug. 1916.

REDAKTÖR: J. E. LUNDAHL

N:r 16. Årg. 34.

Översikt

av ställningen på Svenska Missionsförbundets missionsfält enligt senaste årsberättelsen.

I.

Missionen i Kongo.

Stationer: *Belgiska Kongo*: Londe, Mukimbungu, Kibunzi, Kinkenge och Kingoyi:

Franska Kongo: Madzia, Musana, Brazzaville.

Det allmänna läget.

Det är med glädje och tacksamhet vi kunna meddela, att missionsarbetet i Kongo trots de svåra tiderna gått stadigt framåt. Svårigheter ha naturligtvis icke saknats både av det ena och det andra slaget, men framgångarna ha varit övervägande. Församlingarna ha tillväxt betydligt i medlemsantal, trots att åtskilliga uteslutningar även under detta år måst företagas. Bland befolkningen utbytes alltmer det gamla hedniska livet mot ett civiliserat sådant, och förtroendet för missionen och missionärerna växer. Så skriver missionär *G. N. Nykvist* från Mukimbungu:

Verksamheten har under det gångna året fortgått under goda förhållanden. Vi ha fått erfara, att arbetet på denna Guds åkerteg icke varit fåfängt utan burit frukt, som vi hoppas

skall mogna och inbärgas på skördens dag. Utom det, att församlingen tillväxt i omfång och stadga, märkes ock, att folket i sin helhet påverkas av Guds ords sanningar. De gamla hedniska sederna av trolldom, danser och barbariska handlingar utbytas allt mer mot med civilisationen överensstämmande seder och bruk. Tankevärlden omskapas. Det som hedningarne förut satt sin ära uti, anses numera allmänt som en skam. Månggifftet försvinner så småningom. Nya, goda lagar, vilka utgavos av regeringen 1914 och vilka förbjuda danser, trolldom m. m., tillämpas. Statens män i distriktet äro välvilligt stämda emot oss och missionen.

Och från *Kinkenge* heter det:

Andens frukter växa även här. Sions lovsånger sjungas, hjärtan äro förenade i kristlig kärlek, och dyrköpta människosjälar rikta sina blickar genom trons synglas mot det osynliga men dock kända fadershemmet.

Trots de svåra kommunikationsförhållandena ha missionärerna fått vad de ha behövt till livets uppehälle och nödtorft. Visserligen ha de icke i samma grad som förr haft tillgång till europeiska matvaror, men denna brist har fyllts genom att de i mycket större omfattning än förr ha tillgodogjort sig de inhemska produkterna.

Bland svårigheterna må nämnas katolikernas verksamhet. Detta gäller numera förmåligast Franska Kongo. Någon hämmande inverkan på vårt arbete synes det dock knappast ha åstadkommit. Missionär *P. A. Westlind* vid Musana skriver härom:

Katolikerna ha gått omkring i byarna och samlat gossar med list och våld, men deras maktspråk har på flera ställen stämt folket till vår fördel. Några hövdingar och andra framstående män föredraga dock katolikerna, emedan de hos dem kunna vara kristna och fortsätta med dryckenskap och dans.

Församlingens tillstånd.

Rapporterna från de olika stationerna äro på det hela taget glädjande. En sak, som förtjänar att beaktas, är det tilltagande offersinne, som visar sig bland församlingsmedlemmarna. Detta bådar gott för framtiden, ty med offersinnet växer i allmänhet ansvars känslan och medvetandet om den gemensamma plikten att bära upp verksamheten.

Ur missionärernas redogörelser må följande anföras:

Från Mukimbungu:

Församlingen har genom Guds underbara nåd och rika barmhärtighet fått utvidga sina gränser även i år och i sin vård upptaga flera medlemmar. — Trots de tryckta tider, som råda även här, har församlingen insamlat 464 kronor eller en tredjedel av vad verksamheten i byarna kostat.

Från Kibunzi:

Under året hava 254 personer upptagits genom dopet, 255 avfallingar återupptagits och en inflyttat, vadan församlingen vid årets slut består av 764 medlemmar.

I kollekt har samlats 450 kr. och 79 öre. Skulle vi därtill räkna och värdera alla skolhus, som byggts och reparerats under året, jordnötsfält, som planterats, gåvor, som skänkts till julfesten etc., så skulle summan betydligt överskrida 1,000 kr.

Från Kingoyi:

Tillståndet inom församlingen är gott. Inga strider och slitningar hava förekommit, utan allt har gått i fridens och kärlekens tecken. Våra församlings- och läraremöten, som hållits en gång varje månad, hava varit verkliga vilostunder, och de frågor, som framstälts, hava röjt begär efter större kunskap i Guds ord. Aldrig tillförne har församlingen berätt oss en så odelad glädje som under detta år.

Vår församling tillväxer sakta men säkert, och de, som tillföras densamma, bliva i allmänhet bestående.

Av den statistiska översikten framgår, att tillväxten i medlemsantalet varit ganska stor.

Prediko- och skolverksamheten.

Dessa verksamhetsgrenar, som den första tiden efter krigsutbrottet delvis måste inskränkas på grund av att utgifterna ansågos för krävande, ha numera återupptagits i sin fulla utsträckning. Så skrives från *Mukimbungu*:

Predikoverksamheten har under året obehindrat pågått.

Stationsskolan har pågått 8 månader med 63 elever. Vi få erfaras, att det uppväxande släktets intresse för skolbildning alltmera gör sig gällande. Detta visar sig icke blott däri, att många söka inträde vid skolan, utan ock däri, att eleverna punktligt besöka skolan och visa flit och intresse i densamma. Vi ha under det gångna året indragit den vanliga månadspenningen, vilket förhållande icke minskat intresset. Dock ha vi måst bringa hjälp till en del, som varit skattskyldiga.

Flera byskolor hava byggts eller restaurerats av folket självt utan någon kostnad för missionen. Folket i allmänhet börjar betrakta missionsarbetet med välvilja och förtroende, och vi ha glädjen se oss äga många vänner överallt, där vi äro mera kända. I vårt nya distrikt, som blev *Mukimbungu* tilldelat från *Nganda*, finnes det dock trakter, där man ännu fruktar oss mycket och där våra evangelister ej fått fast fot.

Från Kibunzi heter det:

I flera byar har folket byggt präktiga skolhus utan den minsta pekuniära hjälp från vår sida. I *Nsundi* hava de slagit och bränt 7,000 sten, varav sedan uppförts ett bra skolhus. I *Kayi* och *Mwizi* hava de sågat virke och bräder, varav de uppfört två präktiga hus. På båda dessa platser har jag varit några dagar för att hjälpa dem i gång med arbetet. Det har varit ett sant nöje att se allas villighet att arbeta och deras glädje över skolhusen. I andra byar hava de reparerat husen, täckt taken, gjort bänkar, dörrar och bord etc. I flera byar hava de även planterat stora jordnötsfält åt missionen, då de ju hava svårt efter pengar. På något sätt vilja de vara med och verka för Herren.

Om verksamheten vid Kingoyi skrives:

Under första delen av året hölls skola på stationen med bara en klass, men vid höstterminens början togo vi åter in alla fyra

klasserna. Dop-, kvinno-, småbarns- och söndagsskola har pågått på samma tid som gosskolan. Dock ha de båda senare ej varit så flitigt och talrikt besökta.

I våra utskolor har arbetet som vanligt pågått under åtta månader. Det är ett arbete, som blir mer och mer krävande, ty nu fordras ej endast, att läraren kan undervisa i dopskolan och nödortfigt lära barnen läsa, utan han måste på samma gång förestå, fostra och undervisa den del av församlingen, som finnes i byn. Det är därför numera av den största vikt att noga övervaka lärarnas arbete samt, om ej annat hjälper, utgallra dem, som visa sig olämpliga.

Vid Madzia

har predikan hållits vid stationen i regel två gånger i veckan. Mötena ha varit besökta. Huvudsakligast av skolbarnen. En gång i månaden har stormöte hållits, då även byskolbarnen varit med. Vid dessa möten har förekommit predikan även på »kiteke», batekefolkets språk, emedan ett femtiotal av denna folkstam från en av våra byskolor varit närvarande.

Från Musana meddelas:

Det går mycket lättare att samla folk till predikan nu än förr. Det gamla misstroendet har givit vika och lämnat rum för vänskap och förtroende.

Under året ha vi börjat verksamhet i 10 hövdingdömen och byggt lika många lerhus till skol- och samlingslokaler. På några ställen ha de infödda byggt själva med lärarens hjälp. På andra ställen ha de, som byggt, fått några francs till ett mål mat.

I stationsskolan undervisas 90 gossar. Skolgossarna ha uppfört sig väl, och många ha vänt sig till Gud. Ett trettiotal tillhör församlingen, och ett fyrtiotal går i bibelskolan och beredes för dopet. Dopkandidaterna vid stationen och i byskolorna äro vid årets slut något över etthundra.

Om arbetet vid

Evangelist- och lärareseminariet i Kingoyi under år 1915 skriver dess föreståndare, missionär E. Karlman:

Från juni 1914 till den 1 november 1915 har ingen undervisning förekommit. Den 1 november 1915 började en första klassens kurs med icke mindre än 36 manliga och 7 kvinnliga elever. Det är den största evangelistkurs, som någonsin hållits i vår mission. Så är det och första gången, som vi ha några kvinnliga elever vid seminariet. Länge har det varit ett önskemål att samtidigt som vi utbilda unge män till lärare och evangelister även kunna göra något för att giva deras hustrur någon mera kunskap och bildning. Hindrande orsaker för kvin-

norna att komma hit ha funnits och finnas ännu många. Svårigheten att få dem från sina byar och sitt jordbruksarbete är icke den minsta. Männen ställa sig ofta hinderande i vägen. Utrymme och nödvändiga anordningar vid seminariet ha även saknats.

Nu börjar det dock se ljusare ut i många avseenden, och vi hoppas att i fortsättningen få många kvinnliga elever till seminariet. Av de sju, vi nu ha, äro fyra hustrur till elever, som gå i seminariet. Tre äro hustrur till evangelister, som förut varit här. Alla sju äro från Kingoyi station.

Under söndagarna ha de manliga eleverna varit sända till de närmaste byarne för att predika. Så ha de under de två månader skolan pågått haft omkring 150 möten i ett 30-tal byar.

Hälsotillståndet har varit gott. Endast ett par elever ha varit allvarligt sjuka.

Sjukvårdsarbetet

har pågått som vanligt. Dock har svårigheten att få ut medicin vållat ett visst avbräck. »Vårt arbete bland de sjuka», skriver missionär Ekstam i Kingoyi, »är ej längre misskänt utan välkänt vida omkring, och många äro de, som komma till oss för att bli hjälpta. Sjukvården är och förblir ett kärleksverk, utan vilken en missionsverksamhet torde vara otänkbar.»

Det praktiska arbetet

har som vanligt tagit ganska mycket av tid och kraft. Särskilt gäller detta Londe station, där verksamheten är av övervägande praktisk natur. Det heter därifrån:

Transportarbetet, som i sig innefattar mottagandet av gods, förtullning, magasinering, penningtransaktioner m. m., har fortgått som vanligt.

Det huvudsakliga arbetet i tryckeriet har varit tryckningen av tidningen »Minsamu Miayenge», som utkommit som förut två gånger i månaden och som spritts i en upplaga av 883 exemplar. De infödda intressera sig mycket för den. Många av dem skriva uppsatser för den, vilka de äro mycket angelägna att få in för att få visa sitt ljus över tidens frågor och för att tjäna andra med det. Uppsatserna och meddelandena i tidningen vidga deras vyer och öva deras tanke. Boken »Nsamu wa Martin Luther» (biografi) har slut-sålts och en ny upplaga tryckts. Under arbete har varit en liten bok, avsedd som hjälpreda för de infödda lärarne vid undervisningen i dopskolan. Den är icke fullt färdig ännu. Arbetet i tryckeriet och redi-

geringen av tidningen har föreståtts av C. W. Grahn.

En sändning på 1,052 kongobiblar har under året anlant från Brittiska och Utländska Bibelsällskapet i London. Av dessa ha sålts 262. Priset är endast franc 2,50 = kronor 1,81.

Från Kibunzi skrives:

Av praktiska arbeten är särskilt ett av större betydelse, nämligen inredningen av tvenne lärosalar i det stora gosshuset. Kyrkan var alldeles olämplig till skollokal. Där ekade, så att det var svårt att höra, isynnerhet som fyra klasser där läste och arbetade.

Vi ha byggt två små prydliga gräshus med pisar uti, riktiga modeller för infödingarna. Så ha vi slagit och bränt några tusen tegel, byggt en matbod av sten och plåt och lagt gångbanor av svartbränt tegel mellan boningshusen. Vidare ha vi planterat rätt stora jordnötsfält, satt majs och potatis, av vilket allt

missionen skördar frukter. Alla dessa arbeten hava utförts med skolgossarnas hjälp, vadan de icke kostat missionen några utgifter utöver vad skolan kostar.

Vid *Musana* har byggnadsarbetet ännu icke fullt avslutats. Det heter därom:

Skol- och samlingslokalen har ej kunnat fullbordas, emedan fönstren ännu ej kommit. Golv är dock inlagt i de två salarna, och vi använda dem, ehuru vi besväras av drag. Bräder äro ock sågade och hyvlade till golv i den tredje salen. Köket, som uppmurades i fjol, har inretts i år. Möbler ha ock blivit gjorda.

Missionärernas hälsotillstånd

har på det hela taget varit gott, vilket är en stor Guds nåd och en anledning till ödmjuk tacksamhet.

Statistisk översikt

över ställningen vid missionsstationerna i Kongo den 1 januari 1916.

Stationer	Utstationer				Församlingsmedlemmar vid årets början	Upptagna under år 1915				Avgångna under år 1915				Församlingsmedlemmar vid årets slut	Antal skolor				Antal skolbarn	Insamlat genom kollekt
	Svenska		Infödda			Döpta	Inflyttade	Återuppt.	Summa	Döda	Utflyttade	Uteslutna	Summa		Antal skolor		Summa			
	Män	Kvinnor	Män	Kvinnor											Elever i vardagsskolorna	Söndags-skolbarn		Summa		
Londe	2	2	1	2	—	166	13	—	4	17	2	5	—	7	176	3	124	—	124	—
Mukimbungu	44	2	2	42	—	541	94	—	50	144	24	—	52	76	609	46	1,000	141	1,141	464
Kibunzi	35	2	3	35	—	409	254	1	155	410	25	5	25	55	764	37	1,009	365	1,374	450
Kinkenge ...	27	3	3	75	—	507	77	—	38	115	13	6	27	46	576	29	556	300	856	430
Kingoyi	34	3	4	36	—	306	80	11	5	96	4	—	12	16	386	36	849	57	906	345
Madzia	5	2	1	1	—	11	29	—	1	30	—	1	2	3	38	6	284	36	320	49
Musana	14	2	2	5	—	48	32	2	2	36	2	1	—	3	81	15	535	100	635	141
Brazzaville ...	2	1	2	—	—	3	18	3	—	21	—	—	1	1	23	2	50	—	50	64
Summa	163	17 ¹	19 ¹	196	—	1,991	597	17	255	869	70	18	119	207	2,653	174	4,407	999	5,406	1,943

¹ Härtill komma 28 missionärer i hemlandet.

Offerdagens | De medel, som hittills insamling. | influtit från insamlingen den 9 juli, uppgå till kr. 24,177: 27 Ännu torde dock inkomma icke så litet. Gud vare lov! Han vakar över vår

mission. Arbetet utvecklas, det växer, det går framåt. Hur stort att få vara med!

* * *

Julgåvor till | Många missionsvän- missionärerna. | ner bära säkerligen inom sig en önskan att få sända ut någon julgåva till våra missionärer på

de olika fälten. Visserligen lägga de nuvarande kommunikationsförhållandena svåra hinder i vägen för utsändande av gods till missionsfälten, men omöjligt är det dock icke, om man följer de vägar, som äro tillgängliga.

Vi bedja våra vänner taga del av uppsatsen »Angående julgåvor till missionsfälten», som återfinnes på annat ställe i detta nummer.

* * *

Översikt av Vi börja i detta nummer ställa in med den sedvanliga översikten av ställningen på våra missionsfält enligt senaste årsberättelsen. Då det blott är ett fåtal, som komma i tillfälle att läsa den fullständiga redogörelsen i årsberättelsen, förmoda vi, att det sammandrag därav, som härmed gives, skall mottagas med intresse.

* * *

Muhammedanismen. | Vi införa i detta nummer en föreläsning över »Muhammedanismen och den kristna missionen i Afrika», som hållits av en elev på Missionsskolan under vårterminen. Det är en synnerligen sakrik och intressant framställning och kan ju även i sitt slag tjäna som ett prov på den studieverksamhet, som bedrivs vid skolan.

* * *

Religions- och missionsöversikt. | Som bekant utkom för ett par år sedan på Svenska Missionsförbundets och Evang. Fosterlands-Stiftelsens förlag en *Religions- och Missionskarta*, vilken vunnit ganska stor spridning i vårt land. Det har emellertid länge varit ett behov att få denna karta kompletterad med en kortfattad, allmänt orienterande beskrivning till hjälp vid studiet av densamma.

En sådan beskrivning har nu utkommit, upprättad av överlärare Axel

Blomqvist och missionär Erik Folke på uppdrag av Allmänna Svenska Missionskonferensens Arbetskomité. Innehållet är synnerligen överskådligt och instruktivt och upptager följande avdelningar: Religionsöversikt, Religionernas utbredning jämte icke-kristna religioners innebörd, Missionshistorisk översikt samt Översikt av de svenska missionssällskapens verksamhet. De olika avdelningarna äro försedda med litteraturhänvisningar för vidare studium.

Men bokens uppgift är ingalunda inskränkt till att vara ett bihang till missionskartan utan är först och främst ägnad att i korta drag giva en allmän religions- och missionshistorisk kunskap. Och man måste säga, att det är måsterligt gjort att i så sammanträngd form ha fått fram en så klar och helgjuten framställning av dessa ämnen, som här skett.

Vi rekommendera boken på det varmaste till missionens vänner och för övrigt alla, som i korta drag vilja taga kännedom om missionens stora verk. Boken rekvideras från Svenska Missionsförbundets Förlag och kostar 50 öre.

* * *

Julkalendern | Om ett par månader **Ansgarius.** | komma de sedvanliga julpublikationerna ut från vårt förlag. Vi bedja emellertid att redan nu få påpeka, att missionskalendern *Ansgarius* blir synnerligen intressant och omväxlande. Så skriver t. ex. predikant *J. Nyren* om Vinslöfs gamla missionsskola, vilken uppsats blir ett historiskt dokument av stort värde, distriktsföreståndare *J. Hellström* om predikokonstens utveckling i vårt land under de senaste 50 åren, magister *S. Wisborg* om frikyrkorörelser i andra länder. En uppsats rör sig om erfarenheter vid kassan på Missionsförbundets Expedition. Fru *Palmer* skriver om kongokvinnans framtid. Redan ur denna axplockning framgår, att *Ansgarius* blir värd att läsa.

Från vår yttre mission.

Ett och annat från Shasi.

Kära Missionsvänner!

*Tackem Herren, ty han är god,
ty hans nåd varar evinnerligen.*

Tiden går så fort. Det är nu ett halvt år, sedan jag lämnade fosterlandet för att resa tillbaka till missionsfältet i Kina. Jag känner det som en stor nåd av Gud att ännu en gång ha fått komma hit ut. Då jag år 1912 på grund av sjukdom måste resa hem i förtid och av läkare blivit avrådd från att återvända hit, var det mycket svårt för mig, men då jag nu av Herrens nåd blivit frisk igen, så tackar jag honom.

Det kännes helt annorlunda att komma hit ut andra gången än första. Nu kan man ju tala litet med folket och svara på deras frågor. När det emellertid gäller att taga itu med arbetet, så visar det sig, att en väsentlig del av det förut med mycken möda inpluggade språkförrådet har flytt sin kos. Särskilt gäller detta för mig, som varit borta i fyra år. Dock är jag glad över att ej ha glömt bort allt. Så småningom kommer det förlorade tillbaka. Här som i allt annat behöva vi tålmod.

Det är en sann glädje att till de stackars kvinnorna och barnen få tala livets ord. Ibland äro våra kvinnomöten väl besökta, ibland mindre. För att få kvinnorna mera intresserade av mötena gå vi rätt ofta på besök i hemmen. Vi bliva alltid väl mottagna. Dessa husbesök ha förvisso sin stora betydelse, ty vi få då träffa kvinnor, som annars aldrig skulle komma inom hörhåll för evangelium. Många av

Kinas kvinnor hålla sig ständigt inomhus. De anse det nämligen oanständigt att visa sig på gatan, och för att nå dem måste vi besöka hemmen.

I en del hem finnes ett stort antal kvinnor, och man undrar ofta, då man ser dem, om de alla höra till samma hem. Dock förhåller det sig i allmänhet så. Om i ett hem finnas flera söner, så blir det ock en hel skara sonhustrur, ty den unge sonen brukar ej skaffa sig eget bo, när han gifter sig, utan tar sin hustru hem till föräldrahemmet. Finnas sedan döttrar och därtill barnbarn, så blir hushållet ganska stort. När man kommer in i ett hem och ser alla dessa kvinnor, frågar man sig gärna, vad de äro sysselsatta med. Atminstone undrar man, varför de icke kunna hålla litet bättre rent omkring sig, än förhållandet är. Men för renlighet ha de icke sinne. Smutsen i de kinesiska hemmen övergår all beskrivning. Man tycker ibland, att folket rent av skall förgås i all denna orenhet. Men det är icke farligt. Å nej. De trivas gott och må väl. Dock följa naturligtvis härav många sjukdomar, särskilt sår och bölder. I vårt mottagningsrum för sjuka få vi dagligen se en bild av det elände, som förorsakas av det bristande sinnet för renlighet.

När man tänker på de trevliga svenska hemmen och jämför dem med de kinesiska, fylles man av tacksamhet till Gud att få tillhöra ett sådant land som Sverige, och man känner sig även manad att sända en hälsning till sina vänner där hemma: »Tackem Gud för Edra rena, trevliga hem! Tänken på, att det är tusenden och åter tusenden, som ej ha en aning om, vad ett rent och trevligt hem vill säga.» En annan sak, som man ock känner vid besöken i de kinesiska hemmen, är tacksamhet för den trevnad, vi ha på våra missionsstationer.

Vi ha nyligen haft årsmöte här i Shasi, vilket varit skönt och uppbygg-

ligt. Alla våra evangelister från utstationerna voro med, och det var en sann glädje att se dem alla. Mötet började fredagen den 23 mars på aftonen med välkomst- och bönenöte. Nästa dag hölls morgonbön kl. $\frac{1}{2}$ 9, varefter mötet fortgick hela dagen med vissa mellanrum. Föredrag höllos av missionärerna Wandel och Tjellström samt åtskilliga evangelister. Kl. 7 på kvällen avslutades dagen med ett skönt vittnesbördsnöte under ledning av läraren vid Kingchow Seminarium, Markus Cheng.

På söndagen hölls åter morgonbön kl. $\frac{1}{2}$ 9. Kl. 11 öppnades förmiddagsmötet, vid vilket bland andra Markus Cheng predikade. Det är en glädje att höra honom tala. Kl. 2 predikade missionärerna Nelson och Pettersson från Kingchow, tillhörande Svensk-amerikanska Missionsförbundet. Därefter mottogo tre män det heliga dopet och upptogos i församlingen. Sex män och sex kvinnor blevo intagna såsom katekumener, sedan de avlagt bekännelsen att vilja följa Herren Jesus. De behöva förböner. Bedjen för dem.

Såsom avslutning på det alltigenom goda mötet firades Herrens heliga nattvard, då även de nydöpta för första gången deltog. Ur djupet av våra hjärtan steg tacksamheten till Gud, som givit oss den nåden att få leda i mörker famlande människor till livets jus.

Shasi i april 1916.

I Herren tillgivna
Ellen Sundqvist.

Missionärerna känna sig mycket uppmuntrade av brev från vänner i hemlandet. Här kan mången göra en god missionsgärning.

MISSIONEN I OST-TURKESTAN

Dophögtid.

Jarkend den 5 maj 1916.

Kära missionsvänner!

Frid!

*Öken och det torra landet skola
glädja sig, och heden skall fröjda
sig och blomstra som en ros.*

Es. 35: 1.

Våra vänner, som år efter år troget stått vid vår sida, skola säkert glädjas med oss över att ljusare tider i vårt arbete synas inbryta.

De senast döpta vid Jarkend.

Från vänster: Bakhta khan, Kkelifa khan,
Samuel akhond, Torkhan.

Påskdagen hade vi i Jarkend högtid i dubbel bemärkelse. På förmiddagen voro vi som vanligt samlade till predikan, då lokalen var fullsatt av åhörare. Klockan 3 e. m. samlades vi åter i den för tillfället vackert dekorerade samlingslokalen, då fyra av de två på stationen upptagna barnen, en gosse och tre flickor, genom dopet blevo upptagna i församlingen. Det var en högtidlig stund, som kommer att bevaras i minnet hos dem, som voro närvarande.

Vi hava förut bevittnat åtskilliga dopakter, men av muhammedanerna härute ha aldrig så många blivit döpta

på en gång. Att se dessa unga och höra deras frimodiga svar på de frågor, som ställdes till dem, var nog att fylla våra hjärtan med tack och lov till Gud, för vilken allting är möjligt.

Glädjen var dock blandad. Den kvinna, som det senaste året hjälpt barnen med bak, tvätt o. d., skulle ha varit med dessa fyra. Några dagar förut upptäcktes emellertid, att hon stulit en del småsaker. Hon ville till en början icke erkänna detta — som hon senare förklarade på grund av fruktan för straff. Vi ansågo det nödvändigt, att hon fick vänta en tid, fastän hon nu ödmjukt bett om förlåtelse. Vi hoppas detta skall lära både henne och andra, att det ej går an att leka med synden.

Vid min ankomst förliden höst fick jag det ansvarsfulla uppdraget att undervisa flickorna samt ovannämnda kvinna för dopet. Den senare kan ej läsa, men hon har varit så intresserad, att det varit riktigt uppbyggligt att undervisa henne. Fru Högberg hade läst åtskilligt med henne förut, och från den tiden kan hon flera kapitel i bibeln nästan utantill, och tillämpningarna, som gjorts över de särskilda ställena, har hon ej heller glömt. För sin nya tro har hon redan fått motståndare bland folket. Hennes äldsta dotter, som varit gift, har blivit skild från mannen, därför att modern var kristen. Därtill har man försökt göra hennes döttrar husvilla av samma orsak. Hon tyckes dock icke taga intryck av något, huru hennes landsmän än försöka övertyga henne om det galna i att övergå till de otrogna. Och till råga på allt tyckas hennes båda döttrar vilja gå samma väg som hon, ty de komma nu regelbundet och få undervisning i evangelium.

De döpta flickorna, som vistats på stationen åtskilliga år, hava så små-

ningom växt in i kristendomen, men det tycktes ändå en tid, som om de tagit det hela som en utanläxa. Vi vilja dock tro, att evangelium mer och mer blivit en hjärtesak för dem. På senare tiden har deras uppträdande blivit märkbart förändrat, och vi hava med glädje iakttagit, huru de med Guds hjälp sökt övervinna sig själva, då deras mindre goda sidor kommit fram. Mer än en gång har det värmt mitt hjärta att höra dem berätta om huru de fått erfara bönhörelse, och jag har ofta önskat, att deras vänner skulle höra, huru varmt de bedja för världens frälsning och inte minst för sitt eget folks. Som svar på deras böner i den vägen ha några redan börjat mottaga undervisning i evangelium. Måtte det snart bliva verklighet, vad en av flickorna en gång hänförd utropade: »Tänk, då församlingen här räknar hundratal!»

Samuel akhond, som döptes samtidigt med flickorna, är anställd som tjänare i sjukhuset. Broder Nyström har lett hans undervisning. Vi hoppas, att han skall förkovra sig och bli till stor hjälp och välsignelse i arbetet bland de sjuka.

Arbetet med barnen kräver både tid och krafter, och ändå kan det stundom synas fruktlöst. Men när vi betrakta det riktigt, kunna vi ej annat än tacka Gud för var och en av våra skyddslingar.

Vi önska nu, att I, vänner, innesluten i Edra förböner särskilt dessa, som kommit med i den föraktade hopen. Måtte de förbli i nåden och växa i vår Herres Jesu Kristi kunskap!

Till sist en hjärtlig hälsning från församlingen, kamraterna samt

Eder tillgivna
Stina Mårtensson.

Herre, sänd arbetare i din skörd!

Muhammedanismen och den kristna missionen i Afrika.

Föredrag hållet vid Missionsskolan på Lidingön den 16 maj 1916 av missionsleven
Simon Segerberg (numera predikant i Munktorp och Odensvi).

Muhammedanismens oerhörda framgångar i Afrika har gjort det ämne, vi nu vilja stanna inför, aktuellt för den kristna missionens vänner. Kristendomen och muhammedanismen ha förr sammandrabbat i Afrika, men då måste kristendomen vika tillbaka såsom den besegrade. Härvid må vi ock betänka, att det var ej blott genom den råa styrkan, som islam då segrade, utan även genom de medel, som ännu i dag användas, nämligen religiös propaganda vid sidan av utövningen av varjehanda yrken, särskilt handeln. Därom skriver den framstående muhammedankännaren professor Westermann i Berlin: »Såsom i dag så följde århundraden igenom icke den islamske missionären utan islam själv de genom handeln öppnade vägarne till Afrikas inre. Skillnaden är dock den, att vägrödjaren i dag icke är den muhammedanske köpmannen utan den europeiska kolonialförvaltningen.» — Islams inflytande över den afrikanska befolkningen kan icke göra annat än fylla varje sann missionsvän med farhågor och spörs-mål. Vem skall väl denna gång bliva den segrande?

Vi vilja nu först taga en hastig överblick över såväl den kristna missionens som islams utbredning i Afrika. I hela världsdelen finnas enligt senast tillgängliga statistiska uppgifter 2.160,700 evangeliska kristna och 757,026 katoliker. Räknar man därtill de 3.000,000 abessinska och 600,000 köptiska kristna, vilkas kristendom dock mera ligger i namnet än i verkligheten, så får man en totalsumma av 6,517,726. Dessa siffror äro dock betänkligt små i förhållande till de 60,000,000 muhammedaner, som finnas spridda i hela Afrika — för att nu icke tala om hedningarne.

I norra Afrika från Atlantiska havet till egyptiska gränsen är nästan varje individ muhammedan. Samma är för-

hållandet med de stora ökenområdena Sudan och Sahara. Ehuru dessa till största delen äro öknar, finns dock en ej obetydlig befolkning där. I oaserna, på de stora handelsvägarna inuti landet och vid de stora floderna Senegal, Niger och Benue finnas stammar, som äro mer eller mindre nomader. I de stora, berömda städerna Timbuktu, Kano och Sokoto finnas folk, som haft förmåga att bilda stora riken. Alla tillhöra de islam. Här såväl som i Nordafrika finnes ett fåtal kristna. Åtskilliga missioner arbeta på dessa områden, men kännbart få de erfara, att islam är förhärskande, ty ingen religion förmår att så fanatiskt binda sina anhängare vid sig som denna.

Vad Kongo beträffar, har muhammedanismen fått stort insteg även där, isynnerhet i Franska Kongo, där var tionde inföding är muhammedan. Av landets tio miljoner invånare är således en miljon muhammedaner. Om Belgiska Kongo skriver W. H. T. Gairdner följande: »Här fyller det en med förtvivlan att veta, huru liten orsak kongonegern haft att giva företräde åt det system, den moral och de principer, som gått under kristendomens täckmantel och som de namnkristna ämbetsmännen begagnat. Må Gud giva kongonegern nåd att i stället döma efter vad hanserhosdekristnamissionärerna!»

I Nildalen och Somalilandet är det samma historia. I Somalilandet finnas omkring en miljon muhammedaner. Här liksom på flera andra platser har den kristna kyrkans uppgift betydligt försvårats genom att den kommit för sent. Det var ej länge sedan dessa muhammedaner voro hedningar.

Till Uganda kommo kristna missionärer i sista ögonblicket. Blodsvittenas sådd har där givit en härlig skörd. Men dock har Muhammed av landets fyra miljoner invånare 200,000 ivriga anhängare.

I Ostafrika har ävenledes islam övertaget. Här är Sansibar den medelpunkt, varifrån islamitisk propaganda sprides såväl inåt landet som utefter kusten. Det är ej blott hedendom och muhammedanism, som missionen här har att kämpa emot, utan även de sympatier och företräden, regeringarna å sin sida visa muhammedanerna.

I Syd-Afrika har islam ännu ej fått fast fot. Men talrika muhammedanska kolonier i Kaplandet, Natal och de forna boerrepublikerna finnas. Även här är det av vikt, att de kristna missionerna snart ockupera hela Syd-Afrika.

På öarna öster om Afrika finnas omkring 200,000 muhammedaner. Men kristna missioner finnas där ock, mest engelska. Isynnerhet på Madagaskar, där missionen arbetat sig fram under stora lidanden, synes den lova gott för framtiden.

Genom denna skildring framgår med all önskvärd tydlighet, huru islam förmått att genomsyra en stor del av den afrikanska befolkningen. Siffran, som förut nämnts, visar, att mer än en fjärdedel av hela kontinentens befolkning är anhängare av islam. Betänkas måste, att dessa ej blott äro till namnet anhängare utan fanatiskt hängivna den religion, de bekänna.

Man frågar sig ovillkorligen, huru islam har kunnat vinna och alltfört vinner allt större och större terräng. Orsakerna torde i huvudsak vara följande:

Islam har knappast uppträtt såsom en med avsikt och väl utarbetad plan missionerande kyrka. Dess utbredning är i stället en biprodukt av politiska, finansiella och sociala rörelser. Varje muhammedan är, på samma gång som han är handlande, politiker eller dylikt, också missionär. Vart han än kommer, anser han som sin oavvisliga plikt att utbreda Muhammeds lära. Klart är, att det måste ligga en väldig kraft i detta slag av propaganda. Vad skulle icke ett motsvarande förhållande betyda för den kristna missionen? Livingstones sköna dröm under sina vand-

ringar i Afrikas vildmarker var ju, att Afrika på detta sätt skulle vinnas för Kristus: kristna upptäcktsresande, kristna ämbetsmän och officerare, kristna handlande skulle draga fram i des svartas världsdal och vittna om Kristus. Det vore dock ett misstag, om man ej räknade med någon ordnad muhammedanmission. Ty om vad annat vittnar väl mängden av muhammedanska lärare och skolor, som tillhöra islam i Afrika, om icke om ordnad missionsverksamhet? De förnämsta skolorna äro universitetet i Kairo, världens största universitet (det lär räkna 10 000 studenter), en skola i Kairo för utbildande av muhammedanmissionärer (säkerligen ej den enda) och så en hel del koranskolor. Vidare måste man som missionerande faktorer räkna de stora dervischordnarna, isynnerhet Senussiorden i Nordafrika, som har talrika kloster i Egypten, Tripolis, Tunis, Senegambien och Sudan och lär hava sex miljoner medlemmar. Den har sitt högkvarter i oasen El Istat, norr om Tsadsjön. Universitetet i Kairo och dessa ordnar göra sin viktigaste insats i missionen genom att fördjupa och stärka sina anhängares tro och göra därigenom islam alltmera motståndskraftig och anfallsduglig.

Trots det att man inom islam ej kan räkna med en mission motsvarande den kristna, så visar dock muhammedanismen en stor påpasslighet. Så t. ex. lovade några ledande muhammedaner på en konferens i Kairo att göra sitt yttersta för att upprätta en muhammedansk skola invid varje den kristna missionens skola och ett muhammedanskt sjukhus vid sidan av varje kristet.

I detta sammanhang må ock nämnas den muhammedanska tidningspressen, som är av icke ringa betydelse, detta särskilt i Egypten, där den skarpt angriper den kristna missionen.

En av orsakerna till islams utbredning är tvivelsutan de kristna kolonialregeringarnas islamvänliga politik, som i många fall givit absolut företräde åt

islam framför såväl kristendomen som andra religioner. England torde här ha gått i spetsen. Skolor ha byggts för muhammedaner och hedningar, där ingen kristendomsundervisning fått förekomma. I de flesta fall är detta liktydigt med att överlämna lärjungarna till muhammedansk propaganda. Missionssuperintendent Klamroth säger om dessa skolor, att deras inflytande »är mera till befordran än till hinder för islam». Och regementspastor Lindeberg skriver: »Fall ha förekommit, där

allt emot kristen sådan och är angelägen att få kristna lärare i sina skolor hellre än muhammedanska, emedan de betrakta islams herravälde i Afrika absolut oförenligt med sina intressen». — Engelska regeringen har dock gjort islam många ovärderliga tjänster. Så t. ex. har den lämnat medel till byggnad av moskéer, i Egypten har den anbefallt hållande av muhammedanernas vilodag och t. o. m. tvingat sina hedniska soldater att omskära sig, allt för att behaga muhammedanerna.

Interiör av El-Ahzar-universitetet i Kairo.

muhammedanska lärare ha erhållit fritt tillträde till skolorna, medan de kristna voro fullständigt utestängda och ej ens finga träda i beröring med de elever, som voro katekumener eller förbereddes för konfirmation». Dock synes en ändring hava inträtt i detta orimliga förhållande. Föregångare i detta avseende är Tyskland. William J. W. Roome skriver härom i »The Moslam World», juli 1914: »Den tyska regeringen är välvilligt stämd icke blott emot undervisning i allmänhet utan framför

»Tacksamma erkännanden ha ej heller uteblivit», säger Lindeberg. »År 1913 invigdes i Lagos en moské, som kostade 250,000 kr. Invigningstalet hölls av ledaren för den muhammedanska regeringsskolan på platsen, vilken gav uttryck för den största lojalitet och tacksamhet mot den engelska regeringen, som var »stjärnan, som ledde vår religion till frihetens strand. — I dag andas islam frihetens luft; dess sådd föres vida omkring och faller i fruktbar jordmån. Med den trygghet

till liv och egendom, som engelska regeringen infört, drog freden in i landet, näringslivet uppblomstrade, och islams anhängare förökade sig i tusental med underbar snabbhet.» — Regeringarna må dock ej dömas alltför strängt för sin islamvänliga politik, ty omständigheterna ha mången gång tvingat dem att taga muhammedaner i sin tjänst, varigenom de på sätt och vis blivit beroende av dem i sin förvaltning.

Ännu en sak vilja vi peka på, som varit och är en viktig orsak till islams utbredning och som i all sin vederstygglighet visar den moraliska halten av den muhammedanska propagandan. Den förut citerade Klamroth anför ur en artikel i tidskriften Deutsche Ost-Afrikanische Rundschau från år 1911 följande: »För någon tid sedan iakttog en regeringstjänsteman, att i ett distrikt månatligen 25 man läto omskära sig och därmed också övergingo till islam. Sådana resultat kan knappast någon evangelisk eller katolsk mission uppvisa bland dessa stammar. Varav kommer det? En av huvudorsakerna framgår ur den gamla satsen: »Sök kvinnan!» Ärligen värvas 1,000-tals arbetare för järnvägsbyggen och plantager. De lämna sin hemort på sex månader eller mer. Hustrun eller hustrurna och barnen måste stanna hemma för att sköta jorden. Negern utan hustru söker sig en ersättning, som i regel är lätt att finna, isynnerhet om han har pengar. Men nu tillhöra de allmänna kvinnorna i regel muhammedanismen och uppträda som dess förespråkare. De avvisa var och en, som ej är omskuren. De göra det, emedan bakom dem stå de muhammedanska walimu (lärarna), som brännmärka varje omskuren såsom kafir — otrogen. Detta ord innebär en stor förolämpning, och kvinnorna anse det vanärande att inlåta sig med en omskuren neger. Men då främlingen ovilkorligen vill hava en kvinna, låter han omskära sig. Därigenom vinner han, att han icke vidare blir hånad och för-

aktad, han stiger i anseende, han får besöka moskéen och får rättighet att se med förakt på de oomskurna. Så vinner ock islam i anseende, och syfilis, vidskepelse och förakt för europeerna växa på samma gång till skada för kolonien.»

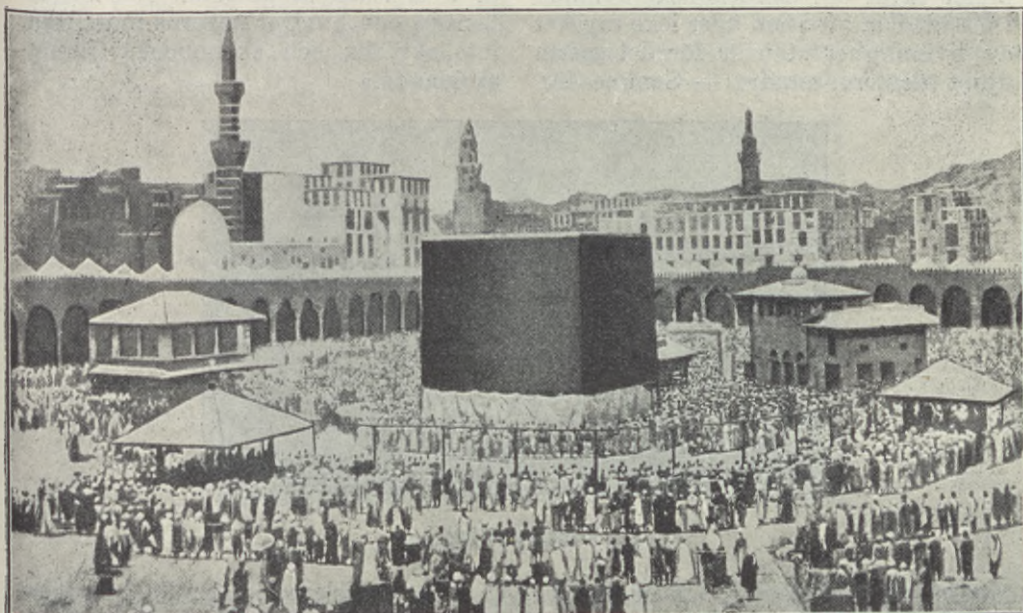
För att bättre förstå, vad kristendomen å ena sidan och muhammedanismen å den andra skänker den hedniska afrikanen, vilja vi något litet jämföra de båda religionernas väsen, såsom de te sig i Afrika.

Ofta har det uttalandet fällts, att islam passar bättre för Afrika än kristendomen. »Det finns åtskilliga framstående kolonialpolitici», säger Lindberg, »som anslutit sig till en sådan uppfattning. En dylik åskådning kan dock ej hysas av andra än religiöst indifferent personor, sådana, som känt sig imponerade av muhammedanernas fromhet, men icke haft någon föreställning om deras religions ytlighet. De ha uppsnappat ett och annat koranställe, som synts dem uttala höga sanningar, men de ha alldeles förbisett, att islam i praxis är något helt annat än islam i koranen.»

Vad islam beträffar, måste man ock säga, att den i viss mån färgas av de religioner, bland vilkas anhängare den söker göra propaganda. Vi ha ju lärt känna islam som en strängt monoteistisk religion, men i Afrika möter den oss icke alltid såsom sådan. Klamroth säger: »Det är en villfarelse att tro, att islam kommer de infödda till mötes såsom en monoteistisk religion och att häri skulle ligga orsaken till dess framgångar. Den muhammedanska folkreligionen, sådan den nu ter sig i Afrika, är knappt mera monoteistisk än de hedniska religionerna.» Vidare säger han: »Kärnan av den ostafrikanska islam har blivit den gamla animistiska bedendomen, skärpt och ombildad måhända och påklädd ny brokig grannlåt men faktiskt lika hopp- och maktlös som förut.» Mångenstädes fordras för övergång till islam blott omskärelse och inlärande av åtminstone en del av

den muhammedanska bekännelsesatsen: »La ilaha illa 'llabu; Muhammedu Rasulu allah!» (Det finnes ingen Gud utom Gud, och Muhammed är hans profet). Vem Muhammed egentligen är, har mången ej alls reda på, ja, det förekommer t. o. m., att han dyrkas som en Gud. Bantunegern t. ex. kan rakt inte förstå, varför icke även Muhammed skall hava sin del av offren, som frambäras, och erfarenheten visar, att han också vid särskilda tillfällen får det. Av detta se vi, att islam

Om tillståndet inom islam är sådant på det religiösa området, så kan man göra sig en föreställning om, hurudant det skall vara på det sedliga och sociala området. Det är en sorglig syn, som där möter oss. Donald Fraser säger i »Afrikas framtid»: »Den fläckfria, vita dräkt, som den resande så mycket beundrar och tager som ett tecken till den halvnakne hedningens stora framåt-skridande, är alltför ofta ett kattuntäckelse, som döljer sedlig och fysisk smuts.» Regementspastor Lindeberg

Kaaba i Mecka.

ingalunda bringat negern ett högre monoteistiskt gudsbegrepp. Därav följer också, att han såsom muhammedan ej känner mera ansvar inför en allsmäktig Gud än vad han gjorde, då han levde i sin hedendom.

Vad kristendomen i detta hänseende skänker negern, behöver knappast sägas. Kristendomen förmår som ingen annan makt uppväcka ansvarskänslan och bliva den hävstång, som lyfter infödingen upp ur synd och hedendom och giver honom den moraliska kraft, som han så väl behöver.

påpekar, huru förbindelsen med Mecka i många avseenden bär skulden till det bedrövliga tillståndet bland »hednamuhammedanerna». Han säger, att »de heliga platserna äro brännpunkter för osedlighet, och själva Mecka går i spetsen. Konkubinat och skilsmässor äro här vanligare än i någon annan del av den islamska världen, onaturliga laster övas i den heliga moskén, och förstäderna äro skådeplatser för nattliga karnevaler. — Osedligheten bland det muhammedanska prästerskapet är stor, och i Beludschistan

kallas syfilis för 'prästsjukdomen'!» Från Mecka och övriga heliga orter är det ju, som det pulserande livet utgår till alla muhammedanska länder. Vad kunna vi då vänta annat än att finna liknande förhållanden råda bland »hednamuhammedanerna»?

Genom polygamien, som islam alljämt gynnar, ställes kvinnan på en mycket låg ståndpunkt, t. o. m. lägre än hon mångenstädes står bland naturfolken i Afrika. Klart är, att detta omöjliggör ett verkligt familjeliv. D:r Miller säger om den islamska kvinnan i Västafrika, att »hon äger icke mycket av kvinnlighet utan är för det mesta djupt demoraliserad». — Samme för-

t. o. m. då den består av tydligt bevisande historiska fakta. En annan mörk sida är frånvaron av självförsakens anda. Det förhärskande slaveriet är en frukt därav.»

Om vad islam utråder i Afrika, säger den framstående kännaren professor Mirbt, citerad av Lindeberg, i följande förträffligt koncentrerade uttryck: »Ville vi se på, vad islam gör, liksom på det, den underlåter, så stöta vi överallt på ofruktksamhet, tillbakagång, andlig tröghet, grov sinnlighet, d. v. s. islam är kolonial- och kulturfiendlig och hindrar negerns moraliska, intellektuella och ekonomiska framåtskridande.»

Ökenvandring.

fattare säger vidare: »Under åtta år har jag iakttagit en barndom, som berövats barndomens alla kända egenskaper: kärlek, förtroende och oskuld. Folket har sjunkit ned till likgiltighet för synd. Förrän jag kom hit, hade jag aldrig sett, att man kunde skratta åt kärlek till nästan såsom något barnsligt och dåraktigt.» I ett annat uttalande, som rör Ostafrika, säges bl. a.: »Frånvaron av moralisk känsla, isynnerhet när det gäller att tala sanning, är en av de mörka sidorna av islam. Föreställ Er den systematiska vanan att ljuga, inympad i den afrikanska karaktären, och Ni skall förstå mig, då jag säger, att jag funnit ett slags oövervinnelig oförmåga att se sanningen,

Rörande islams kulturella betydelse säger afrikaforskaren R. Kandt: »Hur ofta hörde jag icke det lockande talet om den kultur, som muhammedanen för med sig, varhelst han sätter sin fot! Studera historien, mina herrar! Det är det, vi behöva. Ett hav av ruiner skulle man kunna gräva fram ur Arabiens och Nordafrikas sandöknar och därav sammansätta en minnesvård över den kultur, som följer muhammedanernas vägar, en minnesvård, som ej skulle tala utan *ropa* till oss.»

Mer skulle kunna sägas om den fördärvbringande makt, som denna kristendomens svåraste, ja, till synes nästan oövervinneliga fiende utövar bland de folk, som vi, som älska Kristus, så

varmt känna deltagande för. Det sagda må vara nog. Vi övergå till att något stanna inför de uppgifter, som åligga Kristi församling, då det nu gäller att söka hindra islams vidare framryckande i Afrika samt att utbreda evangelium därstädes.

En blick på religionskartan visar oss, att islam ej ännu trängt in så mycket i Sydafrika och stora delar av Centralafrika. Ur missionssynpunkt sett äro därför de ostafrikanska kolonierna och Kongo de strategiskt viktigaste punkterna i och för hindrande av islams segerlopp. Där ställas för tillfället de största anspråken på missionärerna.

Ordföranden i Edinburghkonferen-

där islams framträngande är mest verkligt. Av största vikt är anläggande av skolor för utbildande av dugande infödda lärare. I många fall ha dessa lärare större inflytande på folket än de vita missionärerna. Men detta, som behöver göras, är också en ekonomisk fråga. Saken beror på hemförsamlingarna. Tiden hastar, och vi måste taga i betraktande, att det är lättare att omvända en hedning såsom sådan än en f. d. hedning, som blivit muhammedan. Vi känna ock mer än väl islams påpasslighet.

Stor är den kristna församlingens missionsuppgift i Afrika. För att kunna fylla den och gemensamt sluta upp i

Kalifernas gravar i Kairo.

sens första kommission slutade sitt föredrag å denna konferens med följande ord: »Det första, som måste göras, om Afrika skall vinnas för Kristus, är att forcera en kraftig missionsverksamhet tvärs över Centralafrika för att hindra islams framträngande.» Lucknowkonferensen 1911 för mission bland muhammedaner uttalade, att »gott samförstånd i missionssällskapens och organisationernas verksamhet är nödvändigt för att nu tillräckligt förena krafterna till gemensamt arbete i Afrika och för att fördela arbetsfältet på sådant sätt, att man får till stånd en kedja av missionsstationer tvärs över Afrika, vars starkaste länkar bliva på de punkter,

kampen för Kristus bör det bliva ett allmänt uppvaknande bland de kristna. Dystert ser det ut för tillfället. De kristna själva äro splittrade och nu genom kriget mer än någonsin. Det såg lovande ut för enigheten på Edinburghkonferensen 1910 och även sedan genom fortsättningskommitténs arbete. Men nu ser det ut, som om alla broderskärlekens och enhetens band stode i fara att brista. Till den, som är missionens Herre, sätta vi dock vår förtröstan. Han skall vaka över sitt verk.

Organisationer hava vi och församlingsmedlemmar mer än tillräckligt för att fylla de maktpåliggande och ansvarsfulla missionsuppgifterna. Men

vad vi behöva, är eld av himmelen, en eld, som driver varje kristen att offra såväl sig själv som sina medel på missionens altare. Ju mer denna himmelska eld brinner, desto mer måste den andliga slöheten och ljumheten

vika och korsets fana planteras över hela Afrika, ja, hela världen. Kristi församling *skall* segra, och den dagen skall snart randas, då Herrens kunskap skall övertäcka folken som vattnet övertäcker havets botten.

Angående julgåvor till missionsfälten.

På grund av den oro, som råder i världen, ha vi icke ansett oss kunna skicka några julgåvor till missionsfälten under de senaste två åren. Vi ha emellertid en innerlig önskan, vilken helt visst delas av alla våra församlingar och missionsvänner landet runt, att på lämpligaste sätt sända våra missionärer på fälten några gåvor till den kommande julhögtiden.

Svårigheterna att sända saker in natura tyckas bliva allt större. Härtill komma även de oerhört höga frakt- och assuranceskostnaderna.

Vi ville därför genom detta upprop meddela, att det gives var och en tillfälle att med större och mindre penninggåvor bidra till att höja glädjen och julstämningen bland såväl missionärerna som de infödda på våra olika missionsfält. För dessa penningar få de själva göra nödiga uppköp till julen.

Penninggåvorna böra sändas till Svenska Missionsförbundets Expedition med tydlig uppgift till vilken station, missionär, evangelist o. s. v. gåvan skall fortskaffas i Kongo, Kina eller Ost-Turkestan. Penningbidrag till missionen i Ryssland och sjömansmissionen i Sunderland mottagas ock i samma syfte med tacksamhet. Expeditionen skall sörja för att gåvorna fortskaffas till de respektive fälten i så god tid, att de hinna fram före julen.

Varje givare torde uppgiva tydlig

adress, dels för att kvitto må kunna sändas, dels för att missionärerna må kunna sända ett personligt tack.

Till Kongo, där missionärerna äro mest beroende för sin existens och sitt arbete av importerade varor, hade vi tänkt att försöka sända även en del gåvor in natura. Vad som lämpar sig under nuvarande förhållanden, är bomullstyger, skjortor, klädningar och skynken i olika storlekar. För sjukvården emottages tacksamt förbandslinne, helst i bindor, 6, 8 till 10 cm. breda, rullade på vanligt sätt. För hushållet är särskilt torkad frukt och torkade bär mycket välkomna gåvor. Pepparkakor kunna även sändas. Dessa matvaror böra vara inlagda i väl tillödda burkar.

Gåvor in natura böra vara insända senast den 15 september och penningbidragen senast den 1 oktober.

För sjömansmissionen i Sunderland mottagas även tacksamt strumpor, vantar, muddar, halsdukar och tröjor av ylle. Även goda, snygga böcker kunna bli till både nytta och nöje för sjömännen. Gåvorna böra åtföljas av tydlig adress, inlagd i paketen, jämte en hälsning, uppmuntran eller ett bibelord. Dessa gåvor in natura och penningbidrag till sjömannens julfest i Sunderland samt penninggåvor till missionen i Ryssland böra insändas senast till den 15 oktober.

Svenska Missionsförbundets Expedition.